

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XXIII)

Despăgubiri pentru cei care au militat împotriva României

5. Restituirea vechii prăzi... in integrum

5.1 Jaful funciar și infernul juridic distrug România - o mărturie



După răsturnarea oligarhiei interbelice și plecarea evreilor în Israel, vechea feudă turco-fanariotă/ austro-ungară/ rusească/ evreiască a căzut în mînile mafiei securi-comuniste. Care a realizat, după 1990, un slalom nerușinat printre nevoile de acoperire/legitimare externă și cele de asigurare a supunerii/ convenției (complicității la jaf) a celor prinși înăuntrul lagărului statal românesc; cadru folosit metodic în defavoarea românilor pseudo-reprezentăți. Un pas întru liniștirea „oamenilor muncii” asmuțiți împotriva celor ce „nu au mîncat salam cu soia” și „vor să vindă țara”. Apoi un pas în direcția inversă, a servirii rechinilor internaționali - cu condiția să împartă prada cu cine și cum trebuie. Întregul sistem instituțional uzurpat a fost folosit (cu efecte sociale catastrofale) pentru descurajarea celor care încercau să obțină reconstituiri/ retrocedări/ reparații fără a plăti tributul convenit redistribuitorilor de la putere. Securicomunștii și marea micilor borfași pe care i-au păstoriat au folosit fiecare caz de restituire pentru a pune mîna pe un folos necuvenit, parazitînd prin „comisoane”, îmbogățindu-se „miraculos” din jaful imobiliar acoperit cu solganul „restituție in integrum”; activitățile din vechile clădiri încetînd, pentru a face loc speculațiilor imobiliare.

„Recuperatorii” nu aveau ce cîștiga de la românașii urmași de mici proprietari. Aceștia trebuiau frinați (și au fost) pe toate căile, trași pe linia moartă gestionată de administrație/justiție. Lar urmașii proprietarilor mari expropriați de comuniști, oboșiți de o interminabilă hărțuială justițiară, au terminat prin a ceda șantajului. Nepoților lor nu le-a păsăat de procesul comunismului... pînă cînd s-a pus problema plății unor despăgubiri pentru suferințele victimelor. Au simulat un activism politic anticomunist, dar nu i-a interesat eliberarea României din ghearele rețelei - securiocomuniste - ci doar recuperarea averilor familiilor lor. Ca atare, au militat neobosit pentru „restituție in integrum”, ascunzînd faptul că, pentru ca să recupereze ei averile bunicești, deschideau cutia Pandorei, din care urmau să se satisfacă cererile alogenilor ce deținuseră majoritatea capitalului „de restituit” (și care părăsiseră România - mulți spre Israel). S-ar fi putut măcar prevedea că în legea 10/2001 (după modelul art. 48 din legea 18/1991, aplicat „reconstituirilor”) limitări ale „restituțiilor” - la cetățenii români. Dar nu au făcut asta explicit, ca să beneficieze de sprijin internațional, folosind presiunile vulturilor externi. Au folosit rătăcirea/manipularea legislativă, obstaculînd retrocedările depline către străinii prin alte legi (începînd cu Constituția) și introducînd (prin OUG 184/2002) un super-original „drept de folosință special” - care i-a obligat pe beneficiari să obțină cetățenia română. Dar, o dată cu schimbarea Constituției din 2003, și această pavază a căzut (teoretic, doar pentru cei cu cetățenia europeană). La această spoliere degradantă a românilor ordinari s-au pretat „moștenitorii securității” - gălăgioșii patrioți, acoperiți de tribuni ce-l surelasează pe Rică Venturiano. Cu largul concurs (în distrugerea României) dat de zăbăucii din CDR (căruia i-am fost, din păcate, fondator) [...].

Voi expune ticăloșia legislativă în capitolul următor. Rezum doar concluzia: **ocupanții instituțiilor statului postdecembrist au recurs la orice mijloace** (începînd cu lucrarea criminală a nelegiuitorilor parlamentari, continuînd cu blocajul arhivistic/cadastral și terminînd cu abuzurile

Comisiilor și farsele judiciare) **pentru a împiedica restituirea imobilelor către aceia (de regulă urmașii micilor proprietari) de la care nu se putea cîștiga ceva** [...].

O dată declanșat asaltul general întru recuperări de imobile înșefăcate de comuniști, nici noi, urmașii țărănilor/chiaburilor nu am putut sta deoparte; contribuind la dezastru, legitimînd căpătuiala distribuitorilor, fără mari șanse de a ne alege cu altceva decît cu un prelungit zbcium van [...].

Voi rezuma (ca element al unui rechizitoriu - alcătuit cu sacrificii și ca ilustrare a coșmarului trăit de zeci/sute de mii de urmași de țărani, jefuiți de comuniști/postcomuniști) încercarea mea de a recupera terenurile din Mărăcineni/ Buzău; nedeclarate (profitînd de absența cărților funciare) de bunicii soției mele și abandonate (din dorința de a scăpa de represaliile contra celor tratați ca „chiaburi” - adică dușmani de clasă). Suprafețele respective fiind acaparate fără acte de statul comunist, nu am putut fi recuperate de socrii mei în 1991, cînd li s-a spus țărănilor că nu li se dă decît ce e trecut la rol (introdus explicit în CAP). Așa că degeaba s-a depus teancul de acte de achiziție - terenurile au fost atribuite altora. Și degeaba au fost redepuse în 1997, cînd CDR s-a făcut că repară nedreptatea [...].

Astfel s-a ajuns (după moartea socrului meu, ce nu a mai apucat „dreptatea”), ca să preluăm, pe baza legii 247/2005, ștăfeta revendicării zadărnice sistemic/sistematic, revenind din Canada și în acest scop. Am depus, în decembrie 2005, cereri, însoțite de explicații complete și acte ce probau achiziția/detenția terenului ce nu fusese reconstituit în 1991, la Comisiile Mărăcineni și Vadu Pașii [...]. Dar oficina buzoiană de jaf funciar, după respingerea cererilor de către Comisiile locale (fără absolut nici o referire la argumente/probe), ne-a respins contestațiile (tot fără explicații, în ciuda actelor doveditoare și audiențelor). De aceea, am depus plîngere în justiție deschizînd, în 2006, un lanț de procese ce nu a putut fi închis pînă azi, oricît ne-am străduit [...]. Ne-au cerut să dovedim că terenurile pentru care am depus actele de achiziție nu au fost vindute ulterior, știind că asta răstoarnă sarcina normală a probei și că e foarte greu de realizat. Dar, după o luptă de uzură (ce ar merita relatată) cu arhivele Buzău și după ce s-au deschis arhivele agrare comuniste, am reușit să dovedim și ne-vînzarea, aratînd cum a fost înghițit (sub IAS, CAP etc.) fiecare lot în parte, o dată cu solele cuprinzătoare [...]. Am dovedit exhaustiv că ni se mai datorează circa 14.25 ha, pentru 23 de loturi nerconstituite în nici un fel. Toate acestea ne-au consumat cîțiva ani și au alimentat o expertiză tehnică, foarte complexă (unică probabil - ca amplitudine și rigoare demonstrativă), care a verificat validitatea actelor, identificărilor, raționamentelor, și rezolvarea corectă a sistemelor de ecuații/inecuții create de date. Comisiile nu au putut aduce nici o obiecție; iar ca această neputință să nu rămînă în ceață, am scos-o în evidență printr-un interogatoriu elocvent. Într-un cuvînt, am îngreunat, cu eforturi uriașe, jocul arbitrarului juridic. Dar, în 2012, ne-am pomenit cu o sentință absolut arbitrară (ni se atribuiau compensator - în Vadu Pașii - 28 ha fictive de teren, fără valoare și fără nici o legătură cu dosarul, probele, demonstrația validată prin expertiza administrată cu succes). Am făcut recurs, nesesiizînd - inițial - cauza primă a ciudățeniei sentinței: răvășirea miilor de pagini ale experti-

zei lămuritoare. Astfel încît, la reluarea procesului de fond, în 2013, după casarea prin recurs, nu am înțeles de ce sîntem puși să re-explicăm o situație limpezită pe parcursul anilor, în cadrul expertizei acceptate de instanță și Comisie. Am dat totuși din nou explicațiile cerute, întru sprijinirea înțelegerii speței de către noile complete de fond. Acestea au aprobat o nouă expertiză, dedicată reperării posibilităților reale de compensare în natură, camuflate de comisii. Fiind vorba de cercetarea/corectarea a zeci de potlogării funciare, semnalate de noi, situația devenea periculoasă pentru mafie. Comisia Mărăcineni, care nu se prezentase la proces (ca și Comisia județeană Buzău, ce s-a eschivat 18 ani de la datoriile ei regulamentare) mulțumindu-se cu „răspunsuri” scrise (dar fără vreun conținut valid) și arătînd că nu stăpînește legile pe care se făcea că le aplică, a trimis în instanță un avocat (plătit din banii contribuabililor) cu scopul de a ne hărțui, tergiversînd procesul. Degeaba reclamam noi boicotarea noii expertize. În stilul lătrător care a invadat instanțele o dată cu acești paraziți josnici ai dreptății, avocata folosită de banda din primăria Mărăcineni deturna discuția continuu, cerînd lămuriri despre ceea ce stabilise, timp de patru ani, prin expertiza de mult administrată. Sesizînd că diversiunea se bazează pe răvășirea exemplarului arhivat (Comisiile avînd însă cîte un exemplar în regulă), am cerut reconstituirea volumelor răvășite sau, mai simplu, dreptul de a depune un alt exemplar. Noul judecător a refuzat, admițînd doar versiunea electronică, pe CD (care însă a dispărut din dosar, chiar înaintea pronunțării sentinței...). Asta pentru ca să se poată simula necunoașterea lucrurilor lămurite prin expertiză... și răs-re-explicate [...].

Pentru a combate această strategie, am re-documentat fiecare aspect - pînă s-au strîns peste 20 de volume, cu informații despre care și azi Comisiile nu știu nimic. Și nici „judecătorul” nu a aflat. Ca atare, fără a ține cont de dosar, după cîțiva ani de lucrări dedicate reperării posibilităților de compensare... a hotărît că... tot terenul solicitat a fost deja reconstituit în 1992, punîndu-ne în situația de a semnala, în cererea de recurs, sute de incorectitudini „reținute” în motivare, care au justificat formularea a 19 temeuri de casare! Procesul prin care am încercat să obțin strămutarea recursului (în ideea că, îndepărtîndu-mă de mafia buzoiană, aș putea da parte o instanță mai neutră), a fost respins de ICCJ, fără ca măcar să fie adus/studiat dosarul din arhivele judecătorei Buzău (proba pe care o propusese, întru constatarea malversățiilor). Astfel, s-a ajuns la noul recurs: am mai depus o dată, ca anexă la cererea de recurs, miile de pagini ale expertizei administrate cu succes în 2012 și distruse/ascunse ulterior - pentru a fi neglijată (a se susține că nu ar fi avut loc). Reacția? Instanța de recurs a pus deoparte această voluminoasă anexă (rupînd-o de volumul recursului și ascunzînd-o într-un teanc arhivat!!!), tratînd apoi cauza, doi ani, ca și cum nu ar fi fost depusă - deci expertiza buclucașă tot nu ar fi existat. Numai că, înțelegînd jocul, nu am lăsat să treacă nici o ședință fără să îl denunț. Și oricît s-a utilizat tehnica consemnării „defectuoase” a lucrărilor, s-a strecurat suficient, în procesele verbale. Ceea ce a creat o oarecare presiune asupra completului, care a preferat să ne împotmolească mai subtil. Tăcînd mile pe subiectul expertizei a doua (cercetarea disponibilităților), a cărei sufocare dolosivă constituia miezul recursului, refuzînd discutarea celor 19 temeuri de casare, mi-au cerut continuu... să mai explic/documentez o dată situația terenurilor (!). Am făcut-o, în ianuarie/februarie 2018, numai ca să tăi orice acoperire a previzibilei malversății, predînd o nouă demonstrație completă, reorganizată întru maximă claritate, cu explicații istorice, situații pe zone, etc., demonstrînd ce s-a întîmplat cu fiecare din cele 23 de loturi încă nereconstituite, justificînd tabelate din Concluziile depuse. Ei, bine... și acest ultim dosar voluminos a fost scos din teancul recursului (!!!) și șnuruit fără număr într-un teanc separat - pentru a se susține, negru pe alb, în motivarea sentinței definitive... că nu am depus dovezi cerute, privind achiziția/circulația terenului!!! Astfel, au fost „nereținuți” 12 ani de efort juridic, strîns în 22 de volume... Fiindu-ne recunoscut numai dreptul de reconstituire asupra 7.91 ha, care rezultau din scăderea suprafeței recuperate în 1992 din cea recențată în 1948 [...]. Un abuz tipic, comis de instanțe, care nu riscă nimic, nici măcar cînd falsifică conținutul real - verificabil - al dosarelor. Căci judecătorii „inamovibili”, plățiți regește și pensionați „special”, nu răspund de malpraxis, astfel fiind acoperit jaful imobiliar, sistemic coordonat. De ce a ascuns sentința localizarea celor 23 de loturi, prin planuri de amplasament cadasatral (cu care se terminase expertiza veche și de la care plecase

expertiza nouă)? Pentru ca să nu dispuneam de o hotărîre care impunea restituirea sau compensarea unor poziții bine precizate, puțînd fi deci tratați (eventual de ANRP) la categoria „teren la care nu s-au stabilit locațiile inițiale”... Deci cu prețul minim al arabilului din zonă. Dar aproape toate terenurile noastre (13ha din cele 14,25ha) se aflau în intravilan și cu deschidere la șoseaua E85, deci nu valorau 50 de cenți metru partat, ci 50 de euro... Ca să nu reușească „definitiv” stratagema judecătorilor de serviciu, am apelat la căile extraordinare de atac (revizuire și contestație în anulare) arătînd, pe de o parte, că afirmațiile despre conținutul dosarului, pe care se bazează sentința, sînt false (probele depuse nefiînd practic înfățișate, pentru că au fost ascunse/scoase din funcție), iar pe de altă parte, că nimic nu justifică neprecizarea loturilor care s-ar încadra în cele 7,91 ha recunoscute, astfel încît să se poată aplica ușor dispozitivul sentinței (care cerea, ipocrit, să se încerce întîi retrocedarea pe fostele poziții). Căile extraordinare sînt însă judecate de aceeași justiție ordinară. Am încercat să stopez farsa judiciară, depunînd plîngere penală (pentru infracțiunile împotriva justiției comise în dosar) la procuratura judecătorei și la tribunalul Buzău. S-au derobat, retrimîndu-ne înapoi plîngerea (!) sau redirijînd-o către organe care nu ne-au mai dat semne de viață)... Am revenit atunci asupra plîngerii depuse în septembrie 2017 la DNA București (atunci cînd încercasem să evităm judecarea recursului în curtea mafiei judiciare buzoiene). Constatînd înmormintarea plîngerii penale (trimisă la DNA Ploiești... adică acolo unde arătasem că se află complicitățile celor reclamați, pentru sustragerea terenurilor din care ar fi trebuit să se facă reconstituiri), am încercat - fără succes - audiența la DNA Ploiești și apoi la DIICOT București - semnalînd că e vorba de o infracțiune organizată la scară uriașă și cu efecte devastatoare asupra societății românești. Degeaba. Nu am fost audiați niciodată, deși ne semnalerăm disponibilitatea de a completa dosarul cu probe. Ca atare, am asaltat biroul șefului ICCJ (nu merită un nume), pentru a-l pune în fața activității criminale a tuturor ramurilor structurii pe care o coordona. Nu am fost primit, deși nu mai era nimeni în acea zi acolo. Mi mi s-a cerut să mă întorc la Piatra Neamț, așteptînd programarea în audiență. În locul ei am primit o adresă remarcabilă - prin care eram anunțat că **este respinsă cererea mea de audiență**... O lecție pentru un canadian rătăcit pe aici. Desigur, reacția asta s-a datorat micului memoriu explicativ depus, în care era vorba și de înfundarea cercetărilor în dosarul genocidului comunist, deschis de mine în 2006. Mai menționez și audiența la CSM (organ aparent supraveghetor - în fapt, protector - al magistraturii criminalizate), întru susținerea memoriului depus acolo, memoriu în care am detaliat abuzurile completelor de la Buzău, cerînd să fie verificată susținerea mea despre distrugerea dosarelor/probelor din arhiva judecătorei (pe care le-am fotografiat întregal, ca să nu se poată „re-amenja”, acoperitor). Mi-am dat seama însă, din ostilitatea cu care am fost tratat în audiență, că va urma o verificare formală... Care a stabilit, discutînd cu cine trebuie, că situația din arhivă nu este cea reclamată de mine... Fără însă a consulta dosarele, întru liniștea oficinilor din Buzău, care au arătat apoi ce înseamnă „că extraordinare” (în complete în care erau, contrar legii, și judecători dintre cei ce „judecaseră” dosarul; și care primiseră hectare frumoase - drept donație - de la alți reclamanți de teren, mai puțîn rigizi ca noi) [...].

Cine cunoaște situația monstruoasă (de exemplu, asociațiile „victimelor justiției”, care au încercat să ridice, la Haga, problema unui genic juridic postcomunist), pricepe de ce trebuia desființată neavenita secție SIIJ (la noi, și președinții înfruptîndu-se ilicit din plăcinta imobiliară)... Sper că biții petenți, exasperați, și-au dat seama între timp de inutilitatea acestor demersuri. Oficinele internaționale nu sînt decît instrumente prin care se potentează presiunea pentru ca mafiele naționale să se arate cooperante, coborînd prețul exportului colonial. Eu verificasem deja mondializarea putreziciunii, în experiența dosarului genocidului comunist și dosarului Roventu. Dar, ca să duc la capăt cercetarea/demonstrația, am prezentat (și știu să fac asta bine) dosarul consistent al cazului nostru (înacadrat în dosarul vast al jafului funciar) și l-am trimis la CEDO, explicîndu-le minuțios cum au fost transformați în singura instanță de eventuală reparare a oceanului de abuzuri comise în justiția română, ce nu mai pot fi corectate prin instituția esențială, desființată după 1996, a recursului extraordinar. Confirmînd așteptările, CEDO a declarat plîngerea mea inacceptabilă. Fiirese. Are alte treburi, alt rol, decît să deranjeze

mafia care înstrăinează iefin avuția națională...

Să reluăm deci firul local. În pseudo-procesele de revizuire și anulare, aparent bizar, Comisiile s-au opus precizării loturilor de reconstituit (ca să poată susține mai tîrziu că nu pot aplica sentința, pentru că e... imprecisă) [...]. Ce au făcut, a fost să ne propună o „compensare” (pentru 7,91 ha de teren, de valoarea semnalată) prin 16 parcele aparent eliberate, din rezervele Comisiei, de valoare negativă (neputînd fi exploatate nici măcar agricol, dar trebuind plătite taxele aferente). Numai bune de cedat pe nimic mafiei din tarlalele respective. Am refuzat „propunerea”, reiterată cu tupeul celor ce se știu imuni (acoperiți de impunitatea complicității), amintînd faptul normal (recunoscut și de lege) că nu ni se pot impune terenuri din această categorie. Atunci Comisia Mărăcineni și-a continuat călătoria la capătul nopții juridice, alcătuiînd un proces verbal fals, în care au plasat loturile refuzate. Comisia Județeană (probabil comanditarul acestor abuzuri), ștergîndu-se la fund (nu văd expresie o mai adecvată) cu atenționările din memoriul nostru, a emis titlul pe care-l știa ilegal. A refuzat apoi anularea „erorii”, silindu-ne la un nou proces, care a mai durat doi ani (2019-2021 - tacim complet, fond și recurs) deși știau foarte bine că abuzează delictual. În acest timp, DNA închidea „cercetarea” penală, după o vizită de curtoazie la primăria Mărăcineni - unde au aflat, impresionați, că dosarul ar fi fost rezolvat între timp, noi primind terenul solicitat/meritat. Că e vorba de pseudo-înșelarea procuraturii o arată faptul că nu am putut lămuri situația, prin plîngerile ample documentate împotriva deciziei ilegale de NUP. Am deschis deci un proces la ICCJ, împotriva hotărîrii singure, confirmată de procurorii șefi. Într-o singura ședință, fără a mă lăsa să scot un cuvînt (prin botnița Coronavirus), cea mai înaltă instanță din piramida criminală, a hotărît că **judecarea „cercetării”, delictelor judecătorilor din Buzău e de competența ... judecătorilor din Buzău**. Într-o astfel de lume, cum să funcționeze SIIJ? Nici o ieșire. Curtea de Apel Ploiești a respins noua cerere de strămutare, pentru crasul conflict de competență. Și sper că ghiciți ce au decis colegii reclamaților din justiția buzoiană, cînd le-am semnalat totala lor incompatibilitate? Nu le-a mirat nici că, după anularea (cine știe prin ce minune/neatenție) a titlului/procesului verbal comis în 2021, la începutul acestui an... ne-am pomenit cu o nouă propunere în bațjocură, similară celei anulate, din partea Comisiei Mărăcineni. Refuzînd-o din nou, de trei ori. Ca atare, am comis un nou proces verbal abuziv, exact ca acela anulat de instanța în 2021. Și, probabil, în ciuda memoriului trimis, Comisia Județeană va emite un nou titlu, recidivînd, în completă cunoștință de cauză...

Credeți că merită să reiau lupta demonstrativă cu morile de vînt? Probabil că, între timp, românii știu pe ce lume trăiesc, s-au adaptat la ea, o și susțin - din interes sau remanere. Nu mai e nevoie de sacrificii, pentru a dovedi cu ce (sistem) avem de a face. Singurul efect posibil al demascării este sporierea mijloacelor de șantaj asupra unor judecători/procurori. M-am gîndit totuși că, însoțindu-mă fugitiv, vă puteți face o idee privind reaua credință care a devastat România. Și că vă veți pune, alături de mine, problema cu care începe acest segment: **cum s-or fi descurcat pretendenții evrei, de la distanță, în raportul cu această mafie distribuită peste tot?** Cum, cu ce metode și cu ce preț o fi căzut la pace cu ea, realizîndu-și obiectivele de acaparare? Au recurs la stratul avocaților intermediari (banda de paraziți, care s-au umflat din jupuirea clienților și intermedierea mituirii judecătorilor - atunci cînd nu existau ordine comenzi contrare, dinspre putere/servicii occulte). Ceea ce trebuie să-i fi costat mulți bani și nervi pe israelieni, suportînd, ațtia ani, tergiversările aferente șantajului recuperator. Dar investitorii de acest fel pot avea răbdare, pînă la punerea în funcție a levierelor politice, dovedindu-se calitățile abordării „top-down”. Căci, așa cum vom vedea în continuare, problema s-a rezolvat de sus, stabilindu-se reglementari favorabile amuritor reconstituiri insuficient probate, principii de tratare preferențială și compensări diferențiale (pentru unii cu supra-evaluare, pentru ceilalți invers) etc. Musafirii - întîrzițați un timp - s-au urcat în rapid; în timp ce, în marfarul tras pe linie moartă, am rămas noi, cei strîniți numai ca să legitimăm mega-ingineria funciară. Și-mi este clar că, după ce vor fi serviți și ultimii clienți externi (cu comisionul/cota de rigoare pentru mafia internă) noi, cei puși în postura ridicolă de a ne demonstra drepturile în fața unor vameși puși să nu ne audă (să nu „rețină”)... decît mita sau intervenția ocultă) vom fi anunțați că procesul de retrocedare „in integrum” nu mai poate continua, epuizîndu-se resursele țărișoarei.

Așa se culege recolta, în colonia modernă.

VA URMA